

Lønningerne for Overretternes og Kriminal- og Politirettens Medlemmer satte til — ja, jeg ved ikke, om ærede Medlemmer skulde kunne gætte, hvad man bød en Dommer i en overordnet Ret: man bød ham virkelig 3,200 Kr. i Begyndelsesløn; med noget, der hedder „Løntillæg efter Sædomskrivning“, som er 432 Kr., blev det altsaa en Begyndelsesløn af 3,632 Kr. Denne Løn kan stige til 4,800 Kr. med det samme Tillæg af 432 Kr., altsaa til lidt over 5,200 Kr. Det er altsaa de Lønninger, som man den Gang mente i alt Fald kunde passere. Naar man nu erindrer, at der til Besættelsen af disse Dommerembeder udsøges, kan jeg sige, de fineste Eksemplarer af Racen, de bedste Jurister — de bedste Hoveder, de dygtigste og i alle Henseender fortræffeligste Mænd søger man at faa —, og at disse Mænd ansættes i de kollegiale Retter, Overretterne og Kriminal- og Politiretten, gennemsnitlig i en Alder af omtrent 40 Aar og i Højesteret gennemsnitlig i en Alder af 50 Aar, tror jeg, at man maa erkende, at det ikke er meget at opnaa for de dygtigste, jeg kan sige, de allerbedste af vore Jurister, gennemgaaende de mest fremragende af dem. Det følger ogsaa ganske af Sagens Natur, at naar man ikke lønner Folk bedre, vil man vel kunne faa brugbare Kræfter, men man vil ikke altid kunne være sikker paa at faa det, man ønsker, nemlig Blomsten, fordi der vil være mange blandt Juristerne, som ville finde andre Stillinger, hvor de lønnes mere efter Fortjeneste. Naar man nu endvidere tager Hensyn til, hvorledes Priserne paa Livsfornødenheder paa alle Omraader ere stegne i disse henved og over 50 Aar, eller jeg kan sige det med andre Ord, hvorledes Pengenes Værdi er sunken stærkt, maa man vistnok erkende, at det ikke er for meget at forlange, at man nu forhøjer de omtalte Lønninger. Jeg tror at kunne sige, at hvis man nogenlunde skulde følge med, saaledes at man gik til en Forhøjelse, der svarede til Forhøjelsen af Priserne paa Livsfornødenhederne eller til Nedgangen i Pengenes Værdi, maatte man komme til en Forhøjelse paa 50 pCt. Det er fra Ministerbordet i denne Rigsdagssamling udtalt, at i Virkeligheden maa Pengenes Værdi siges at være sunken med 50 pCt. i lidt over den sidste Menneskealder. Flertallet i Udvalget foreslaar dog kun en Forhøjelse med 25 pCt., altsaa kun det halve af det, der vilde svare til den virkelige Nedgang, og vi anse det for at være en meget moderat

Forhøjelse, som man ikke burde komme ned under.

Dette at foreslaa en Forhøjelse for Dommerne staar i meget god Samklang med, hvad der er vedtaget om en Forhøjelse for Embedsmændene i Centraladministrationen. Jeg skal ikke omtale nærmere, hvorledes Forholdet har været mellem Lønningen for de højeste Embeder i Centraladministrationen og for Dommerne i Højesteret tidligere, forinden Lønningensloven i Fjor udkom. Forholdet var det, at Dommerne i Højesteret havde højere Lønning end Departementscheferne i Ministerierne, hvad der ogsaa var fuldkommen naturligt og svarende til deres høje Stilling. Men efter at den Lov, vi vedtog i Fjor, er udkommen, er Forholdet det, at nu ere Dommerne i Højesteret ingenlunde højere lønnede, men lønnede paa samme Maade som Departementschefer, medens deres Løn burde være forhøjet paa tilsvarende Maade som Departementschefernes. Og hvad Lønningerne for Dommerne i de andre Retter angaar, staa de langt tilbage for, hvad tilsvarende eller snarere mindre Embeder i Centraladministrationen nu lønnes med. Det er saaledes, at Kontorchefer i Centraladministrationen nu efter den i Fjor vedtagne Lov lønnes med en Begyndelsesløn af 4,000 Kr. — medens Dommerne kun have 3,632 Kr. —, og at de stige indtil 5,500 Kr., medens den højeste Løn for Dommerne, som jeg bemærkede før, er 5,200 Kr. Det har hidtil været saaledes, at man fra Centraladministrationens Kontorchefs- og Fuldmægtigembeder gik over til Dommerembeder i de kollegiale Retter som en Forbedring i Stilling, men dette vil slet ikke kunne lade sig gøre nu, hvor de højeste Lønninger for Kontorchefer i Centraladministrationen ere større end de Lønninger, som gives Dommerne i de kollegiale Retter undtagen Højesteret. Man vil altsaa ikke længere kunne blive ved paa samme Maade som før, de nuværende Kontorchefer i Ministerierne ville ikke kunne være tjente med at forlade deres Stilling for, at gaa over som Assessorer i de kollegiale Retter.

Tager man saa endelig Hensyn til Dommerens Stilling i det hele taget, de Krav, der naturlig maa stilles til dem, og den Uafhængighed i økonomisk Henseende, som man ganske vist maa byde Dommerne, for at de kunne udøve deres høje Kald paa forsvarlig Maade, saa tror jeg ikke, at der kan være nogen Tvivl om, at en Lønforhøjelse som den her foreslaaede